

20 Δεκεμβρίου, 1990

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΡΥΦΩΝΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 378/88).

5 *Νόμοι — Αναδρομικότητα νόμου — Κατά πόσο ο περί Συντάξεων του Προέδρου και των Μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος 195/87 έχει αναδρομική ισχύ — Η απάντηση στο ερώτημα εξαρτά και το δικαίωμα σε σύνταξη προσώπων που διητέλεσαν Πρόεδροι ή Μέλη της Ε.Δ.Υ. πριν από την έναρξη της ισχύος του νόμου.*

10 *Ερμηνεία — Ερμηνεία νόμου — Νόμος δεν ερμηνεύεται ότι έχει αναδρομική ισχύ εάν δεν περιέχει ρητή πρόνοια ή δεν συνάγεται από το λεκτικό του ότι ο Νομοθέτης είχε σκοπό την αναδρομικότητά του.*

15 *Αίτηση ακυρώσεως — Προθεσμία — Έναρξη — 75 ημέρες από την κοινοποίηση της επίδικης απόφασης — Επιστολή για τον καθορισμό του χρόνου έναρξης σύνταξης του αιτητή, ημερ. 26.1.88 — Επιστολή για τον καθορισμό των ποσών σύνταξής του, ημερ. 13.2.88 — Καταχώρηση προσφυγής κατά της απόφασης για τον καθορισμό του χρόνου έναρξης της σύνταξης, ημερ. 22.4.88 — Εκπρόθεσμη προσφυγή.*

20 *Ο αιτητής ο οποίος εχημάτισε μέλος της Ε.Δ.Υ. για τρία χρόνια (1963-66), απαίτησε σύνταξη από τη συμπλήρωση του 60ου έτους της ηλικίας του δηλαδή από 30.9.79, επικαλούμενος το Νόμο 195/87, με έναρξη ισχύος από την 9.10.87. Η απόρριψη του αιτήματός του αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.*

Ο καθ' ου η αίτηση ήγειρε προδικαστικές ενστάσεις αναφορικά με την εκτελεστότητα της επίδικης απόφασης, τη φύση της διαφοράς - ισχυριζόμενος ότι η διαφορά αποτελεί οικονομική διαφορά που εμπίπτει στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου - και επίσης ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέκτηκε μόνο την προδικαστική ένσταση ως προς το εκπρόθεσμο της προσφυγής και απέρριψε την προσφυγή γι' αυτό το λόγο. Επί της ουσίας της προσφυγής αποφάνθηκε ότι:

10

1. Ο Νόμος 195/87 δεν έχει αναδρομική ισχύ. Ως εκ τούτου δεν παρέχει στον αιτητή το δικαίωμα συντάξεως υπολογιζόμενης από της επομένης της συμπλήρωσης του 60ου έτους της ηλικίας του δηλαδή από τις 30.9.79, αλλά από την 9.10.87 που είναι η ημερομηνία της έναρξης της ισχύος του Νόμου.

15

2. Ο υπό εξέταση Νόμος, στοχεύει στη ρύθμιση της συντάξεως όχι μόνο του νυν Προέδρου και Μελών της Ε.Δ.Υ., αλλά και όλων των Μελών που άσκησαν το αξίωμα του Προέδρου και Μέλους στο παρελθόν για περίοδο 36 τουλάχιστον μηνών από την επομένη της συμπλήρωσης του 60ου έτους της ηλικίας τους.

20

3. Δεν υπάρχει ρητή πρόνοια στο Νόμο ούτε και συναγεται από το λεκτικό του ότι ο Νομοθέτης σκόπευε την αναδρομικότητά του.

25

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

30

Koudounaris v. Republic (1967) 3 C.L.R. 479,

Hadjipanayi v. Municipal Committee of Nicosia (1974) 3 C.L.R. 366,

35

Asproftas v. Republic (1973) 3 C.L.R. 366,

Papaleontiou v. Republic (1966) 3 C.L.R. 557.

Chapman [1896] 1 Ch. 323.

40

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργού Οικονομι-

κών με την οποία εγκρίθηκε ετήσια σύνταξη και εφάπαξ φιλοδώρημα στον αιτητή από 9.10.87 αντί από 30.9.79.

Α. Γιωρκάτζης, για τον Αιτητή.

5

Στ. Θεοδούλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τον Καθ' ου η αίτηση.

Cur. adv. vult.

10

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Ο αιτητής με την προσφυγή αυτή ζητά:

"(Α) Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η πράξις και/ή απόφασις του Υπουργείου Οικονομικών διά της οποίας εγκρίθηκε ετήσια σύνταξη και εφάπαξ φιλοδώρημα εις τον Αιτητή από 9/10/1987 αντί από 30/9/1979 είναι αντίθετη προς τον Νόμον και το Σύνταγμα και κατά το τοιούτον μέρος άκυρος.

15

(Β) Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι ο Αιτητής είναι πρόσωπον δικαιούμενον ετησίας συντάξεως υπολογιζομένης και/ή αρχομένης από της επομένης της συμπληρώσεως του εξηκοστού έτους της ηλικίας του ήτοι από την 30ην Σεπτεμβρίου, 1979."

20

Ο αιτητής κατείχε το αξίωμα του Μέλους της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας από τις 16/8/1960 μέχρι και τις 30/11/1963.

25

Ο αιτητής συμπλήρωσε συντάξιμο υπηρεσία ως Μέλος της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, όπως προβλέπεται από τον περί Συντάξεων του Προέδρου και των Μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμο 195 του 1987 και δικαιούται σύνταξης.

30

Ο αιτητής με επιστολή του ημερομηνίας 6/11/1987, την οποία κοινοποίησε στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, αναφέρει τα εξής:

35

"2. Πριν ή προβώ στην άσκηση του δικαιώματος εκλογής ανάμεσα σε πλήρη σύνταξη ή ελαττωμένη σύνταξη και φιλοδώρημα, παρακαλώ όπως με πληροφορήσετε ως προς την ημερομηνία έναρξης καταβολής της σύνταξης αυτής μια και συμπλήρωσα το 60ό έτος της ηλικίας μου στις 29 Σεπτεμβρίου 1979. Θα συμφωνείτε πιστεύω ότι η ημερομηνία έναρξης της καταβολής της σύνταξης είναι άμεσα συνδεδεμένη και επηρεάζει τον τρόπο άσκησης της εκλογής που προβλέπεται στο άρθρο 7 του ίδιου Νόμου αν πρόκειται διά της εκλογής αυτής να διασφαλίσω την πλέον συμφέρουσα δι' εμέ λύση.

40

3. Διευκρινίζω ότι προσωπικά θεωρώ ότι οι πρόνοιες του εδαφίου 2 του άρθρου 3 του ίδιου Νόμου καθορίζουν με σαφήνεια ότι η καταβολή της σύνταξης αρχίζει από την επομένη της συμπλήρωσεως του 60ού έτους της ηλικίας μου ήτοι από τις 30 Σεπτεμβρίου 1979. Με σκοπό την επίσπευση της σχετικής διαδικασίας η επιστολή μου αυτή κοινοποιείται και στο Διευθυντή Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού ο οποίος παρακαλείται να μελετήσει το θέμα από δικής του πλευράς." 5
- Ο Γενικός Λογιστής με επιστολή του ημερομηνίας 3/11/1987 (Παράρτημα Β στην ένσταση), ζήτησε από την Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, να εξετάσει το θέμα που ήγειρε ο αιτητής και να τον πληροφορήσει σχετικά. 10
- Με επιστολή της η Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ζήτησε από το Γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα να γνωματεύσει πάνω στο εγερθέν θέμα. Το Γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα, απέστειλε σχετική γνωμάτευση. 15
- Με επιστολή της η Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ημερομηνίας 16/1/1988, διαβίβασε τη γνωμάτευση του Γραφείου του Γενικού Εισαγγελέα, στο Γενικό Λογιστή. Με την επιστολή αυτή, καθορίστηκε ότι σύμφωνα με τη γνωμάτευση, η ημερομηνία έναρξης καταβολής της σύνταξης στον αιτητή, έπρεπε να ήταν η 9/10/1987, ημερομηνία έναρξης της ισχύος του Νόμου 195/87. Ο Γενικός Λογιστής, πληροφόρησε σχετικά τον αιτητή, με την επιστολή ημερομηνίας 26/1/1988 (Παράρτημα Ε στην ένσταση). 20
- Στη συνέχεια έγινε ο υπολογισμός της ετήσιας σύνταξης και του εφάπαξ φιλοδωρήματος που θα καταβαλλόταν στον αιτητή και ο ίδιος ειδοποιήθηκε σχετικά με το ύψος των πιο πάνω οφειλεμάτων και ως προς την ημερομηνία που θα άρχιζε η ετήσια σύνταξή του με την επιστολή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ημερομηνίας 13/12/1988 (Παράρτημα Στ' στην ένσταση). 25
- Με την παρούσα προσφυγή, προσβάλλεται η απόφαση και/ή πράξη της Διοίκησης να καθορίσει ως χρόνο έναρξης της σύνταξης του αιτητή, δυνάμει του Νόμου 195/87, την 9/10/1987 αντί της 30/9/1979 και το μόνο επίδικο θέμα είναι ο χρόνος έναρξης της σύνταξης του αιτητή. 30
- 35
- 40

Ο καθ' ου η αίτηση, ήγειρε δύο προδικαστικά θέματα, ειδικότε-

ρα κατά πόσον η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά διοικητική πράξη και κατά πόσον η προσφυγή έχει καταχωρηθεί εκπρόθεσμα.

5 (α) Κατά πόσον η προσβαλλόμενη πράξη δε συνιστά διοικητική πράξη

Η θέση του καθ' ου η αίτηση είναι ότι το περιεχόμενο της επιστολής του Γενικού Λογιστή, ημερομηνίας 26/1/1988, ακόμη δε περι-
 10 σοσότερο της επιστολής της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ημερομηνίας 13/2/1988, δεν συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη και/ή απόφαση με την έννοια που προσδίδεται στον όρο από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Ο καθ' ου η αίτηση, ισχυ-
 15 ρίζεται ότι η επίδικη επιστολή είναι απλώς πληροφοριακή και/ή εκφράζει την άποψη της Υπηρεσίας που την έχει απευθύνει και συνεπώς η πληροφοριακή αυτή ενέργεια δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αίτησης ακύρωσης. Ο καθ' ου η αίτηση βασίστηκε στις υποθέσεις *Koudounaris v. The Republic* (1967) 3 C.L.R. 479 και *Hadjipanayi v. Municipal Committee of Nicosia* (1974) 3 C.L.R. 366. Επιπλέον, ο καθ' ου η αίτηση υποστήριξε ότι η διαφορά με-
 20 ταξύ του αιτητή και του καθ' ου η αίτηση είναι καθαρά οικονομική και εμπίπτει στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και ως τέτοια δεν είναι δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο αίτησης ακύρωσης. Για την πιο πάνω εισήγησή του, βασίστηκε στην υπόθεση *Asproftas v. The Republic* (1973) 3 C.L.R. 366.

25 Δε συμφωνώ με τους ισχυρισμούς του καθ' ου η αίτηση. Η προσβαλλόμενη πράξη δεν αποτελεί ιδιωτική διαφορά, αλλά εμπίπτει στη σφαίρα του δημόσιου δικαίου (βλ. *Papaleontiou v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 557). Επιπλέον, είμαι της γνώμης ότι η απόφαση της Διοίκησης στην προκειμένη περίπτωση, συνιστά διοικητική πράξη μέσα στην έννοια του άρθρου 146 του Συντάγματος.

(β) Κατά πόσον η προσφυγή έχει καταχωρηθεί εκπρόθεσμα

35 Η θέση του καθ' ου η αίτηση, είναι η ακόλουθη:

Στις 6/11/1987, ο αιτητής με επιστολή του (Παράρτημα Α στην ένσταση), είχε θέσει θέμα χρόνου έναρξης της σύνταξής του, υποστηρίζοντας ότι έπρεπε να του καταβληθεί σύνταξη από τις
 40 30/9/1979. Στις 26/1/1988, ο Γενικός Λογιστής καθόρισε με επιστολή του προς τον αιτητή (Παράρτημα Ε στην ένσταση), τις 9/11/1987 ημερομηνία έναρξης της σύνταξης. Κατά συνέπεια, ισχυρίστηκε ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση, αν με την επιστολή αυτή είχε κοινοποιηθεί στον αιτητή διοικητική πράξη και/ή από-

φραση, η καταχώρηση της παρούσας προσφυγής στις 22/4/1988 ήταν εκπρόθεσμη αφού είχαν παρέλθει κατά πολύ οι 75 μέρες της συνταγματικής προθεσμίας για καταχώρηση της προσφυγής.

Επιπλέον, ο δικηγόρος του καθ'ου η αίτηση, εισηγήθηκε ότι δεν μπορεί να υποστηριχτεί ότι η επιστολή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ημερομηνίας 13/2/1988 (Παράρτημα Στ' στην ένσταση), περιέχει την προσβαλλόμενη πράξη και/ή απόφαση για δύο λόγους:

(α) Είχε προηγηθεί η επιστολή της 26/1/1988 του Γενικού Λογιστή, στην οποία περιείχετο ο καθορισμός του χρόνου έναρξης της σύνταξης.

(β) Η επιστολή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, καθόριζε τα ποσά που ο αιτητής δικαιούτο ως σύνταξη και εφάπαξ φιλοδώρημα και όχι το χρόνο έναρξης της σύνταξης.

Η απάντηση του δικηγόρου του αιτητή, είναι ότι η επιστολή του Γενικού Λογιστή προς τον αιτητή, με ημερομηνία 26/1/1988, είναι η απάντηση στην επιστολή του αιτητή ημερομηνίας 6/11/1987. Με την επιστολή αυτή ο αιτητής απευθύνθηκε στο Γενικό Λογιστή για να πληροφορηθεί την άποψή του ως προς την ημερομηνία έναρξης καταβολής σύνταξης, για να μπορέσει να ασκήσει το δικαίωμα εκλογής που του παρέχεται με το άρθρο 7 του Νόμου 195/87, δηλαδή για να επιλέξει κατά πόσον να λάβει ελαττωμένη σύνταξη και φιλοδώρημα και ότι η απάντηση του Γενικού Λογιστή ισοδυναμεί με νομική άποψη στο θέμα (γνωμάτευση). Επιπλέον, ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε ότι η επιστολή της Διοίκησης ημερομηνίας 13/2/1988, σκόπευε στη δημιουργία νομικών καταστάσεων και είχε άμεσα νομικά αποτελέσματα.

Έχω εξετάσει τις διάφορες επιστολές που είναι Παραρτήματα στην ένσταση και είμαι της γνώμης ότι η απόφαση για τον καθορισμό του χρόνου έναρξης της σύνταξης, περιέχεται στην επιστολή του Γενικού Λογιστή με ημερομηνία 26/1/1988, που αναφέρει τα εξής:

"Αναφέρομαι στην επιστολή σας με ημερ. 6.11.1987, σχετικά με την ημερομηνία έναρξης της σύνταξής σας που δικαιούσθε σύμφωνα με το Νόμο 195/87, και σας πληροφορώ ότι, σύμφωνα με γνωμάτευση του Γραφείου του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας η έναρξη καταβολής της σύνταξής σας είναι η

9.10.1987, ημερομηνία έναρξης της ισχύος του πιο πάνω Νόμου.”

5 Συμφωνώ δε, με την εισήγηση του δικηγόρου του καθ'ου η αίτηση, ότι η επιστολή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, ημερομηνίας 13/2/1988, καθόριζε τα ποσά που ο αιτητής δικαιούτο ως σύνταξη και εφάπαξ φιλοδώρημα και όχι το χρόνο έναρξης της σύνταξης.

10 Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή καταχωρήθηκε εκπρόθεσμα και συνεπώς η προσφυγή απορρίπτεται.

Ανεξάρτητα, όμως, από το πιο πάνω αποτέλεσμα, θα προχωρήσω να εξετάσω την προσφυγή και επί της ουσίας.

15 Για να απαντηθεί το ερώτημα κατά πόσον ο χρόνος έναρξης της σύνταξης του αιτητή, δυνάμει του Νόμου 1987 είναι η 9/10/1987 αντί της 30/9/1979, πρέπει να αποφασιστεί κατά πόσον ο πιο πάνω Νόμος έχει αναδρομική ισχύ ή όχι. Αν έχει αναδρομική ισχύ, τότε ο χρόνος έναρξης της σύνταξης του αιτητή είναι η 30/9/1979. Αν ο Νόμος δεν έχει αναδρομική ισχύ, τότε ο χρόνος έναρξης της σύνταξης του αιτητή, είναι η ημερομηνία της έναρξης της ισχύος του Νόμου, που είναι η 9/10/1987.

25 Η θέση του αιτητή είναι ότι ο περί Συντάξεων του Προέδρου και των Μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος (Ν. 195/87) και ειδικότερα οι διατάξεις του άρθρου 3, δεικνύουν ότι ο Νομοθέτης σκόπευε την αναδρομικότητα κατά τη σύνταξη του πιο πάνω Νόμου. Ο σκοπός του Νόμου ως αναφέρεται στο άρθρο 3, καθιστά φανερό ότι ο Νόμος έχει αναδρομική ισχύ και η γλώσσα η οποία χρησιμοποιείται σε όλο το κείμενο του Νόμου είναι τέτοια ώστε να μη χωρεί αμφιβολία περί της αναδρομικότητας των διατάξεών του. 30 Ειδικότερα στο εδάφιο 2 του άρθρου 3 του σχετικού Νόμου, καθορίζεται σαφέστατα ότι η καταβολή της συντάξεως αρχίζει από την επομένη της συμπλήρωσεως του 60ου έτους της ηλικίας του συνταξιοδοτούμενου. Επομένως, η καταβολή της σύνταξης θα πρέπει να γίνει με αναδρομική ισχύ, της επομένης της συμπλήρωσεως του 60ου έτους της ηλικίας του αιτητή.

40 Το επίμαχο άρθρο 3 προνοεί τα εξής:

“(1) Τηρουμένων των διατάξεων του παρόντος Νόμου, εις παν μέλος το οποίον -

- (α) κατέχει ή κατείχε καθ' οιονδήποτε χρόνον το αξίωμα του μέλους· και
- (β) συμπληρώνει ή συνεπλήρωσε συντάξιμον υπηρεσίαν οποτεδήποτε, 5
- χορηγείται ετησία σύνταξις αντιπροσωπεύουσα το εν τριακοσιοστόν τριακοστόν της ετησίας αυτού αντιμισθίας κατά την ημερομηνίαν της αποχωρήσεως του πολλαπλασιαζόμενον επί τους συμπληρωμένους μήνας υπηρεσίας, αλλά μη υπερβαίνουσα τα δυο τρίτα της αντιμισθίας κατά την ημερομηνίαν της αποχωρήσεως του. 10
- (2) Η εν τω εδαφίω (1) προβλεπομένη σύνταξις καταβάλλεται εις μηνιαίας δόσεις της πρώτης αρχομένης από της επομένης της συμπληρώσεως του εξηκοστού έτους της ηλικίας του συνταξιοδοτούμενου· εάν όμως ούτος συνεχίξη να κατέχη το αξίωμα μετά την συμπλήρωσιν του εξηκοστού έτους, η καταβολή της συντάξεως άρχεται από της επομένης της αποχωρήσεως του. 15 20
- (3) Η καταβολή της εν τω εδαφίω (1) συντάξεως αναστέλλεται εις την περίπτωσιν και καθ' ό διάστημα ο συνταξιοδοτούμενος ήθελεν αναλάβει οιονδήποτε έτερον λειτούργημα ή αξίωμα ή θέσιν ή οιανδήποτε έμμισθον υπηρεσίαν εν τη Δημοκρατία." 25
- Ο ευπαιδευτος δικηγόρος του αιτητή, ανάφερε στο Δικαστήριο την υπόθεση *Re Chapman* [1896] 1 Ch. 323, όπου ελέχθη ότι: "The general rule is that except where there is a clear indication either from the subject matter or from the wording of the statute, the statute is not to receive a retrospective construction." Επιπλέον, 30 παράθεσε μακροσκελή αποσπάσματα από το Σύγγραμμα του Maxwell on Interpretation of Statutes, 12η έκδοση, σελίδες 205 και 225, όπου αναλύουν το θέμα της αναδρομικότητας των Νόμων.
- Η θέση του ευπαιδευτου δικηγόρου του καθ' ου η αίτηση, είναι ότι η σχετική Νομοθεσία δεν μπορεί να ερμηνευτεί ότι έχει αναδρομική ισχύ ως προς την καταβολή της σύνταξης. 35
- Ο υπό εξέταση Νόμος, έχει σαν σκοπό τη ρύθμιση της συντάξεως όχι μόνο του νυν Προέδρου και Μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, αλλά και όλων των Μελών που άσκησαν το αξίωμα του Προέδρου και Μέλους στο παρελθόν για περίοδο 36 τουλάχιστο μηνών από την επομένη της συμπληρώσεως του 60ου έτους της ηλικίας του συνταξιοδοτούμενου. 40

Δε συμφωνώ με τον αιτητή ότι ο Νόμος 195/87 έχει αναδρομική ισχύ και του παρέχει το δικαίωμα συντάξεως υπολογιζόμενης από της επομένης της συμπλήρωσεως του 60ου έτους της ηλικίας του, δηλαδή από τις 30/9/1979. Η αναδρομικότητα που δίδει το εδάφιο 2 του άρθρου 3, καθώς και η αναδρομικότητα που δίδει το εδάφιο 1 του ίδιου άρθρου, αφορούν το δικαίωμα σε σύνταξη των προσώπων που διετέλεσαν Προέδροι ή Μέλη της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας πριν από την ημερομηνία αυτή. Η καταβολή της σύνταξης, τότε μόνο θα μπορούσε να γίνει με αναδρομική ισχύ, από την επομένη της συμπλήρωσης του 60ου έτους του συνταξιοδοτούμενου, εάν αυτό προνοείτο ρητά από το Νόμο. Τέτοια ρητή πρόνοια, δεν υπάρχει στο Νόμο, ούτε και συνάγεται από το λεκτικό του Νόμου, ότι ο Νομοθέτης σκόπευε την αναδρομικότητα του Νόμου. Εάν ακολουθείτο η άποψη που διατυπώνει ο αιτητής, τότε θα παρουσιαζόταν το φαινόμενο της αναδρομικής σύνταξης σε πρόσωπο που διετέλεσε Πρόεδρος ή Μέλος της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας και συμπλήρωσε το 60ο έτος της ηλικίας του, πριν από 20 και πλέον χρόνια. Δεν μπορεί να δοθεί τέτοια ερμηνεία στο Νόμο, διότι αυτό θα οδηγούσε σε παραδοξότητα (absurdity).

Για τους πιο πάνω λόγους, η επίδικη απόφαση δεν είναι το αποτέλεσμα λανθασμένης ερμηνείας και εφαρμογής του Νόμου και αντίθετη προς το πνεύμα και το γράμμα του Νόμου 195/87, όπως ισχυρίστηκε ο αιτητής.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

30 Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.